

HOLLAI KERESZTÉLY

AZ ÚGY NEVEZETT SZENTSÉGEK

1.

A KERESZTELÉS

Természetesen az „eredeti-bűn” eltörlése mondva csináltak; semmi értelme, a fogalom teljesen biblia-ellenes szülemény.

A zsidóknál a körülmetélés a fiú bevétele a vallási kötelékbe, Isten áldásával megerősítve (az előírt áldozatokkal).

A kereszteleés tulajdonképpen ennek a pótlása.

Mi is volna az értelme, funkciója egy felvilágosult keresztény életében?

Hálát adni a Mennyei Atyánknak az újszülött megérkezéséért, együtt örülni a szülőkkel.

Kik örülnek együtt?

Rokonok, barátok, akik körülveszik az újszülöttet, de még inkább az újszülött édesanyját, szüleit. (persze az örömet finomítani kell, ha nyilvánvalóan nem egészséges a kicsi!)

Ha az édesanya elsőszülöttje az, akinek örülünk, mennyi segítségre szorul. Mennyi ijedtség, izgalom kíséri az első napokat. Nem issza éjjel azt az üdítő teacskát – persze mert elfelejtette kilyukasztani azt a cumit. Idegenkedik a kis kanáltól – túl hidegen vagy melegen nyomtam a kis szájába. És így tovább sok-sok apróság, amiben szép szóval, tanáccsal segíthetnek a kezdőknek.

Ha már a negyedik gyermek érkezett meg, akkor a feltornyosuló gondokban segíthet nagyon a közösség.

Tehát közösség nélkül értelmetlen szertartás lenne a „befogadás”.

Igen: lehetne valami énekléssel, ünnepélyességgel kiemelni ezt a napot a hétköznapiakból.

Ennek csak akkor van értelme, ha folytatása is következik, például egy év múlva, legalább néhányan megünnepeelve az anya szülés-napját. Mit csinál a kis egyéves?

A pelenka után jönnek az újabb leckék, s segítségre, tanácsra mindig lesz szükség; még akkor is, ha látszólag már végképpen a saját lábára állt az egykori újszülött.

Tehát ennek a „szentségnek” akkor van értelme, ha ez az új család köré fonódó melegebb fészket is jelent. Egyszóval: közösséget is létrehoz, akik egymás kezét fogva, mint valami körtáncban, valami magasabb eszméiségben ötvöződnek, magasabb szinten kezdenek élni!

A formalitás, hogy a szokás kedvéért valami vicceskével megnedvesítsék a kicsike kobakját, esetleg csak annyit jelent, hogy a nagymama békésebben fogja látni a világot, megnyugszik, hogy az unokája meg van keresztelve, s a plébános úr is eggyel szaporíthatja a megkereszteltek lajstromát.

Hogyan tud utána járni, érdeklődni, hogy mi lett a kétezredik csöppéssel? Egyszerre is több ezren tartoznak a templomához!

A liberális, felvilágosulás útját választó kereszténység előtt rengeteg kérdés áll, állna, ha nem látnánk be,

hogy tulajdonképpen nagyon egyszerű, természetes mozzanatokról van szó, mint amilyen egyszerű a filozófiák, teológiák, vallások istene helyett, a Mi Mennyei Atyánkhoz való lehető legmelegebb odabújás!

Olyan Istenhez, aki gazdagabb minden formánál, tehát minden formában fel tud ismerni bennünket; bár az elavult formákat nem tartja szerencsésnek, mert többnyire másfelé visznek, vakvágányra, mint a rosszul kezelt váltó a vonatot.

BARCZA BARNA

AZ EMBERHALÁSZ ÖNVIZSGÁLATA

(4)

A FÉLREISMERT ISTEN - A FÉLREISMERT JÉZUS

A kísértetnek nézett Jézus

„Amikor a tanítványok meglátták a tengeren jární, megrettentek, azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak.” (Mt 14,26)

A valóságos Jézust azért, mert különleges körülmények között volt, mert nehéz volt Őt felismerni, és mert a tanítványok fejében is egy sereg helytelen képzet támadt - kísértetnek nézték. Jézus is, Isten is félreismerhető.

1. A félreismert Isten

Nem csak az egyes ember, de a történelmi ember is csak fokozatosan ismeri meg az Istent. A korábbi homályos közelítések egyre határozottabb körvonalat nyerne.

Minél homályosabb, minél elmosódottabb a kép, annál könnyebb belevetíteni saját helytelen elképzeléseinket. Így nem csoda, ha se vége, se hossza az eltorzított, vagy egyszerűen csak félreismert Isten-arcoknak. Inkább csak mutatóban lássunk néhányat akár a Jézus előtti, akár a Jézus utáni idők-ből.

1. A haragvó, bosszúálló Isten. Az Ószövetségben is fellelhető, de tipikusan pogány isten-arc. Az emberek helytelen cselekedetei kihozzák sodrából (micsoda antropomorfia!), és csak akkor nyeri vissza nyugalalmát, ha bosszút áll az őt sértő cselekedetekért.
2. A hadak Istene. Mint népe hadseregének legfőbb protektora, az ellenfél megsemmisítését mozditja elő. A hadi sikerek fokozzák dicsőségét, s a vereség kétségessé teszi létét, gyalázásra ad okot. Legalábbis népe így gondolja. Hacsak istene nagyságának megmentéséért vereség esetén nem kezdi hibáztatni saját magát. Ez az Isten parancsot ad például a legyőzött ellenség minden férfi tagjának legyilkolására azon megokolással, hogy az előmozditja a vallási élet kevertlenségét, tisztaságát.